

докато изгрѣ слънцето. Щомъ имъ отвържатъ очитѣ, каквото животинче видятъ предъ себе си, на негово име трѣбвало да нарекатъ първото си дете.

Както всичкитѣ, излѣзла и царската сестра Инджй-боила и седнала да чака. Изгрѣло слънцето, отворила си очитѣ и що да види: единъ голѣмъ орелъ седи предъ нея. Засмѣла се, плеснала съ рѣце отъ радостъ и си отишла.

Времето минавало и всички чакали съ не търпение да видятъ коя ще добие царчето и какво ще му е името.

Една отъ невѣститѣ била видѣла славейче, друга — катеричка, трета кукувица, а имало и такива, които видѣли заякъ, сърна и какво не още.

Ето, че дошло времето и отъ всѣки невѣсти първа добила Инджй-боила и то момченце. Зарадвалъ се царъ Аспарухъ, че хемъ детето му е най-близко по родъ, хемъ името

му е хубаво — Тервелъ, а то на старъ български езикъ значело орелъ.

Като била хубава майка му, а и баща му голѣмъ юнакъ, и царчето било хубаво, здраво, пѣргаво. Пѣкъ се случило и умно. Израсло и порасло юнакъ, го-

лѣмъ, здравъ и силнъ. Никой не можелъ да се мѣри, нито по сила, нито по умъ съ него. Яздѣлъ дивиконе, съединъ ударъ мечка посичалъ, виждалъ далечъ презъ полето на цѣль день пѣтъ — сѣщо като орлитѣ. Истински царъ отъ глава до пети, — добавя Асенчовиятъ дѣдо и мѣри съ очи отъ тавана до пода.

— Че като станалъ царъ, после какво направилъ? — пита Асенчо.

— Много нѣщо направилъ. Само той, между всѣки български царе, е влизалъ съ войска въ Цариградъ.

— Казвай да видимъ какъ! — подканя Асенчо, като превързва на лѣвата рѣжка капака на тен-

